

Menu

Ja, gu' er den upraktisk, men Mickey Gjerris har ret

af Persille Ingerslev

Publiceret 01/10/2019 i Bøger/KLIMAKRISE

POV BUSINESS // BOGANMELDELSE – Vi ved det godt. Vi står overfor udfordringer og justeringer af så enorme dimensioner, at det ikke før er set i hverken vores liv eller for den sags skyld menneskehedens historie. Vi skal sadle om, og vi skal ikke alene finde ud af, hvordan vi gør det, men også hvorfor – for motivationen driver værket. Dette er budskabet i Mickey Gjerris nye bog *Upraktisk håndbog i lysegrønt håb* og hvis man vel og mærke forstår at inddrage det skolestiske sprog i sit følelsesregister – hvilket ikke altid er lige nemt, den tørre formidlingsform og emnets monumentale omfang taget i betragtning – så er der tale om en tredelt videnskabelig og filosofisk tåreperser, skriver Persille Ingerslev.

Det er vores livssyn og den grønne omstilling, som er omdrejningspunktet i Mickey Gjerris' nye bog, *Upraktisk håndbog i lysegrønt håb*, der opstiller en buffet af valgmuligheder med hver deres begrænsninger.

Det **antropocentriske livssyn**, som er det nemmeste, hvor alt menneskeliv er af etisk betydning og værdi, og alt andet liv er en mulig ressource uden nogen etisk gravitas.

Det **sentientistiske livssyn**, hvor alle følende væsner er af betydning, som er et lidt rodet begreb, for går grænsen ved en reje? Kan rejer føle glæde eller sorg?

Det er umuligt at leve uden at forbruge og slå ihjel, men der er selvsagt grader af død og ødelæggelse, og de er værd at studere

Og endelig det **biocentriske livssyn**, eller det **økocentriske**, hvor alle levende væsner er af betydning, men også naturen eller livet som helhed – det være sig bjerge, trækfugle, mikrober, kompostorme, floder og såmænd også himmelrummet.

FRA MICKEY GJERRIS' HJEMMESIDE. FOTO:

Tørt, knastørt og lysegrønt

Bogens tre grundstammer er opdelt i ansvar, håbløshed og håb.

Ansvaret er en besværlig fætter at have med at gøre, han er tør i betrækket, og selvom det er et godt spørgsmål, hvem der egentlig har ansvar og for hvad, er det samtidig irriterende at dykke ned i. Ikke mindst fordi det udfordrer mit livssyn – for jeg mener, jeg har ansvar, og jeg mener, at jeg deler dette ansvar med alle andre mennesker, men jo dybere Gjerris går ind i fænomenet, jo mere umuliggør det, at jeg kan leve et anstændigt liv.

Jeg kommer uvægerligt til at slå ihjel og misligholde adskillige livsformer i løbet af mit liv – i sidste ende tilintetgør jeg den biotop min krop udgør for mikrobisk liv, når jeg dør. Det er altså umuligt at leve uden at forbruge og slå ihjel, men der er selvsagt grader af død og ødelæggelse, og de er værd at studere.

Håbløshedens kapitler er som førnævnt knastørre.

Det er jo nok for at udpensle sagens alvor og ikke miste de læsere, der synes, at det er noget hysterisk følelsesmæssigt pjat at se jordens mulige undergang som en sindsoprivende situation. Gjerris giver ikke ved dørene, når man som læser sidder med en klump i halsen og føler decideret sorg over alle de arter, der hver eneste dag forsvinder for altid.

Han klør på og fortsætter i samme rille som en tandlæge, der død og pine skal gennemføre en rodbehandling, bedøvelse eller ej.

I håbets del af bogen søger Gjerris at belyse spørgsmålet om, hvad et godt og blomstrende liv egentlig er.

Jeg er som sagt enig med ham mere eller mindre hele vejen, og det er bestemt min erfaring, at det håbløse ved situationen, som den ser ud, kan og bør afløses af et personligt engagement på alle de planer, man formår.

Jeg er selv vokset op med håbløsheden over regnskovens tilintetgørelse og har følt mig forvirret og uduelig i firsernes ekstreme overforbrug, og da jeg nåede begyndelsen af mit liv som voksen, knækkede jeg og følte en uendelig dyb afgrund af sorg og meningsløshed alt taget i betragtning.

“

Jeg tror, at rigtig mange mennesker – selv de meget privilegerede – invaderes af håbløshedens spøgelse, og jeg tror, at spøgelseerne kan bekæmpes med aktivt håb og aktiv deltagelse. For et liv er godt, når det bidrager til det større hele og efterlader et spor af glæde, engagement og decideret kærlighed

Jeg tror, mange af de unge i dag føler det samme. Jeg tror, at rigtig mange mennesker – selv de meget privilegerede – invaderes af håbløshedens spøgelse, og jeg tror, at spøgelseerne kan bekæmpes med aktivt håb og aktiv deltagelse.

For et liv er godt, når det bidrager til det større hele og efterlader et spor af glæde, engagement og decideret kærlighed.

Videnskabelig patos

Man fornemmer, at Gjerris er passioneret omkring de emner, han belyser, men man skal grave dybt for at mærke det.

Sproget er skolet og citationerne mange, en form der vel nok er, som den skal være i undervisningsøjemed, men for en privat læser savner man lidenskaben. Tindrende begejstring. Større harme og dybere indignation, der ligesom med det lysegrønne håb, er vigtige drivkræfter i vejen mod en bedre verden.

“

Som privat læser sidder jeg tilbage og mangler flere udråbstegn og større inspiration til, hvordan vi kommer håbløsheden til livs og ikke bare beskæftiger os med, at den eksisterer. Men man skal starte et sted, og Gjerris tager et godt og grundigt første skridt med dem, der skal lære at gå

Bogen er i min optik lettere irriterende langt hen ad vejen, men det er, fordi jeg er fuldstændig enig med forfatteren og derfor ikke føler et behov for at grave dybt i mig selv og afkode mine motiver for grøn omstilling eller for den sags skyld mit livssyn.

Jeg behøver ikke gå ind i, hvad etik er, men jeg anerkender, at der for rigtig, rigtig mange folk jo nok er et egentligt behov for at dissekere begrebet og forstå dets enkeltd dele. Ligeledes med ens verdenssyn, eller livssyn om man vil.

Upraktisk håndbog i lysegrønt håb vil utvivlsomt skabe grobund for interessant undervisning, spændende diskussioner og en brugbar udvidelse af den enkeltes begrebsforståelse.

Som privat læser sidder jeg tilbage og mangler flere udråbstegn og større inspiration til, hvordan vi kommer håbløsheden til livs og ikke bare beskæftiger os med, at den eksisterer.

Men man skal starte et sted, og Gjerris tager et godt og grundigt første skridt med dem, der skal lære at gå.

Mickey Gjerris er aktuel med ny bog om klima

Om Micky Gjerris

Gjerris er uddannet teolog (1998), har en ph.d.-grad i bioetik (2004) og arbejder i dag som lektor i bioetik ved Det Naturvidenskabelige Fakultet på Københavns Universitet. Han har de sidste 20 år studeret, forsket & undervist i og grublet over spørgsmål vedrørende natur, dyr, teknologi, klima, sundhed & sygdom, liv & død og meningen med hele i et etisk, filosofisk og teologisk perspektiv.

Udover arbejdet på universitetet holder han foredrag, workshops, deltager i paneldebatter, stiller op som

smagsdommer i medierne, skriver bøger, artikler, kronikker, klummer, blogs mm for at fremme og præge den offentlige debat om emner, som står hans hjerte nær.

Fra 2011-2016 var Mickey Gjerris medlem af Det Etske Råd, hvor han var formand for arbejdsgrupper vedrørende prioritering i sundhedsvæsenet, neuro-etik og etisk forbrug.

Mickey Gjerris: Upraktisk Håndbog i Lysegrønt Håb, Bibelselskabet, 207, sider, 229,95 kr.

Vil du gerne følge med i debatterne og journalistikken i POV, så sørg for, at du får vores digitale weekendavis hver fredag morgen – POV Weekend kommer ind ad din digitale dør – altså indbakken i din e-mail – hvis du bestiller den her. Og det koster ikke noget.

Topillustration: Mickey Gjerris – hjemmeside. Foto:

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

KLIMAKRISE

LYSEGRØNT HB

MICKEY GJERRIS

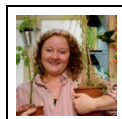
PERSILLE INGERSLEV'

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE
INTERESSERET I FØLGENDE:

Klima, klode og
borgerlig
ansvarlighed

Thunbergs
profetiske mission

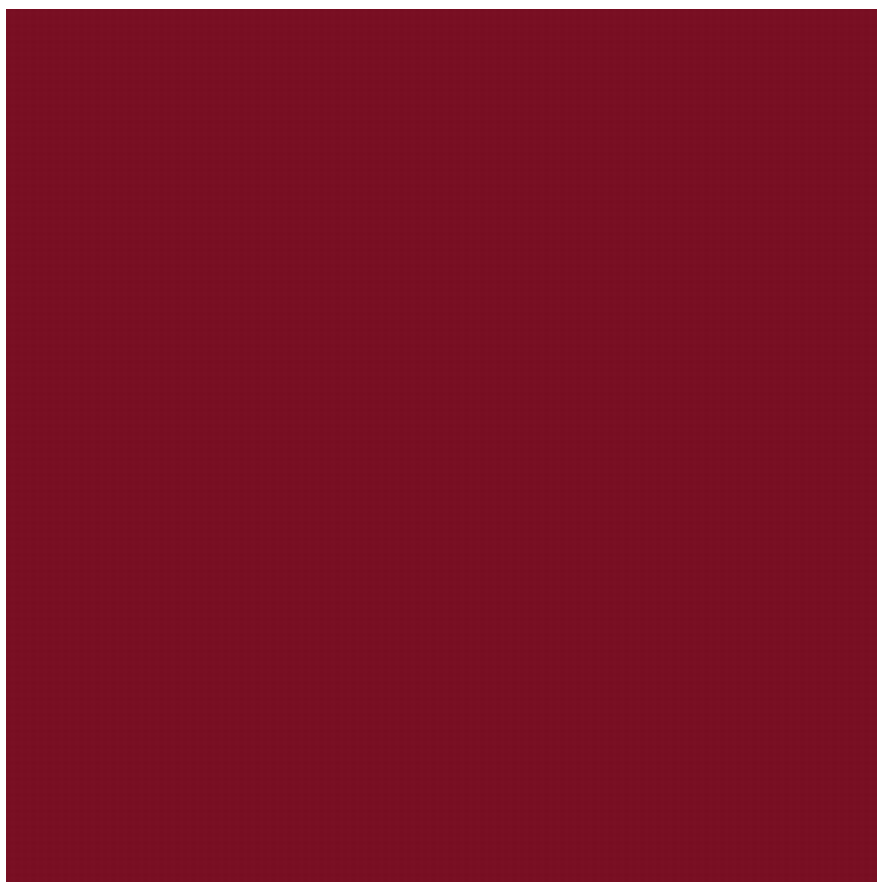
Sumatra og
Borneo brænder:
Sydøstasiens
befolkning og
dyreliv lider

PERSILLE INGERSLEV

SENESTE ARTIKLER

Persille Ingerslev er forfatter, foredragsholder og blogger, hun beskæftiger sig med grøn omstilling og det personlige engagement, vi alle kan bidrage med. Læs mere om hende på www.persilleshjemmedyrk.dk

M E S T L Æ S T E

Christine Lind Ditlevsen: Sig tak til din vulva

